

Přistoupil jsem tedy k tomu andělu a požádal ho, aby mi tu knihu dal. Řekl mi: „Vezmi ji a sněz; v žaludku ti zhořkne, ačkoli v tvých ústech bude sladká jako med.“
Milí hosté, milí domácí, sestry a bratři. Letošní lednový týden modliteb si bere za téma Písmo svaté. Netřeba zdůrazňovat, že právě Bible je společným základem všech křesťanů. V každém našem církevním společenství otevíráme pravidelně Bibli, čteme v ní a rozmlouváme nad ní. Dokážete si církev představit bez Bible? Já nikoliv.

Zkusme se ale zamyslet, jestli s Biblí zacházíme správně. Neochočili jsme si ji? Neslyšíme z ní jen to, co chceme slyšet? Nehledáme mezi biblickými verši jen utvrzení svých hotových názorů? Taková otupená, krotká Bible, která nic nového neříká, jenom vyplňuje čas při bohoslužbách. Rozevřeme Bibli, přečteme, poslechneme, řekneme sborově „Amen“ nebo „Bohu díky“, sklapneme a vše pluje v poklidu dál, jako by se nic nestalo. Nevytratila se nám při četbě Bible její výbušnost? Vnímáme pořádně poselství, jež k nám Bůh promlouvá. Čerpáme nad Biblí sílu, kterou Bůh rozlévá?

Zřejmě každý z nás zažil, že jdou přečtená biblická slova jaksi mimo něj. Zaznamenáváme sice slova, rozumíme sdělením vět, ale celkově nic z toho. Skutečný obsah k nám jaksi nedolehne, skutečný význam na nás nedolehne. Je vhodné stále opakovat a připomínat si, že slova Písma svatého jsou víc než řada zvuků, víc než snůška informací. Aby se ukázala zvláštnost Božího slova, zaznívá dnes úryvek ze závěrečné biblické knihy, ze Zjevení Janova. ***Požádal jsem anděla, aby mi dal tu knihu. Řekl mi: Vezmi ji a sněz!***
Překvapivá pobídka. Sníst knihu. To dělají tak leda malé děti, které žužlají vše, na co přijdou. Ale aby dospělý člověk jedl knihu? Vůbec zde nezáleží na tom, že v tehdejších, starověkých podmínkách měla kniha podoba svitku a nebyla tudíž tak objemná jako naše běžné knihy. Příhodně je na jiném místě v překladu užito slova „knížeečka.“ Tak či onak, knihy se prostě nejedí. Nejsou k jídlu.

A právě o to tady jde. Anděl vybízí Jana, aby knihu pozřel. Ať s ní udělá něco, co se s knihami nedělá. Skoro to zní jako vtip, **vezmi tu knihu a sněz ji**. Jenže Jan a my s ním se máme dovtípit – slova, která přicházejí od Boha, kniha se slovem Božím není kniha ledajaká. Nestačí ji jednou, v lepším případě dvakrát přečíst, založit do knihovny a možná, možná se k ní někdy v důchodu vrátit. Když bude čas, když mně nebudou bolet oči, když budu mít chuť, když... Přesně takhle se s Biblí nezachází. Ta kniha je k jídlu, provokativně oznamuje anděl. Člověk ji musí dostat do sebe. Jako jídlo. Neposilníte se pouhým pohledem na jídlo. Musíte ho mít v sobě, aby vám dodalo sílu. Stejně tak slova Boží – neposilníte se pouhým poslechem. Teprve když je máte uvnitř sebe, tehdy vám dodají sílu. Obvykle říkáme, že něco nosíme v srdci. Anděl nás však hodlá trochu vykolejit a chce narušit stereotypní úvahy o lidském nitru. Proto nasměruje Boží poselství nikoliv do srdce, nýbrž do žaludku. Už to chápeme?

Ne, Boží slovo nám nemá ležet v žaludku. Tak to není myšleno. Boží slovo se má dostat dovnitř. Má nám dát sílu. Má do nás přejít. Má se stát naší obživou, máme z něj vytěžit živiny. Tak slovo pronikne celou naší bytostí, přejde nám do krve, dostane se nám do nervů a zpřesní naši vnímavost. Poznamená naše reflexy, naše cítění, ovlivní naši představivost. Jen ho mít v sobě.

Jan slyší výzvu: **Vezmi tu knihu a sněz ji**. Pro Jana tahle výzva možná nebyla tolik zarážející jako pro nás. Jan se dobře vyznal v knihách Starého zákona a tudíž věděl, co nám bylo připomenuto v prvním čtení z knihy proroka Ezechiele. I tam hned na startu své činnosti dostává prorok za úkol sníst svitek. A Ezechiel stejně jako později Jan zjistí, že ten spis má kupodivu nějakou chuť. V ústech sladkou, v žaludku však hořkou. Přesně jak posel oznámil.

„**Vezmi**
tu knihu

a sněz; v žaludku ti zhořkne, ačkoli v tvých ústech bude sladká jako med.“

A my nyní můžeme dlouze a obšírně přemýšlet, co uvedené dvě chutě znamenají. Sladkost a hořkost. A co znamená jejich pořadí – napřed sladké, pak hořké.

Zítřejším svátkem Kristova zjevení neboli lidově svátkem Tří králů končí vánoční období. Během uplynulých dvou týdnů jsme si zřejmě dostatečně užili sladkostí. Kdy jindy se spotřebuje tolik cukru jako na vánoce? Je příjemné přicházet k prostřenému stolu a nabírat si, po čem jazyk touží. Asi nebudu daleko od pravdy, když řeknu, že každý z nás jsme někdy o svátcích na vlastní kůži či spíše na vlastní žaludek prožili, jak dobroty na jazyku sladčoučké v žaludku

hořknou. První chuť neznamená vše. První dojem je nutný, je příjemný, ale zdaleka nebývá poslední.

Totéž zakusil Jan. Slova, která přijal z rukou anděla, byla napřed sladká jako med. Můžeme snad tedy říci, že Boží slovo k nám je sladké, že je příjemné, že se zbožným duším na ně přímo sbíhají chutě. Ano, slyšíme z Bible pěkné věci – že nás Pán Bůh má rád, že mu na nás záleží jako rodičům na dětech, že se o nás stará, zamýšlí pro nás dobro, vyučuje nás moudrosti a ukazuje nám smysl života. To jsou slova, jež sládnou na jazyku. Jež sládnou v uších, slova, která s chutí posloucháme. Jenže právě takhle příjemná slova jsou teprve začátek. Jsou lícem, k němuž existuje i rub. Zhořknutí. To přichází, když Boží slova domýšlíme ze všech stran.

Na jednu stranu se radujeme, že jsme díky Ježíši Kristu poznali pravdu o životě. Na druhou stranu ale musíme zároveň hořce doznat, že mnoho lidí kolem nás – i lidí nám blízkých a milých – že mnoho lidí tuhle radostnou pravdu nepoznalo a zůstává uzavřeno do chmur, brblání a beznaděje.

Na jednu stranu poznáváme, že jsme milováni a že láska je tím nejdůležitějším v životě. Na druhou někdy doslova a do písmene s hořkými slzami v očích sledujeme, jak málo lásky je mezi lidmi.

Na jednu stranu je sladké slyšet, že jsme byli zadarmo spaseni. Na druhou stranu se dnes a denně přesvědčujeme, jaká dřina to je přivádět ke spáse druhé. Jak naše úsilí není chápáno. Jak nevděčný úkol mnohdy plníme. Je snadné zahořknout neúspěchem.

Sladkost se střídá s hořkostí. Sestry a bratři, co odpovíte: je slovo Boží sladké či hořké?

Napsal uživatel Jiří Tengler

Čtvrtek, 26 Únor 2009 12:36 - Aktualizováno Pátek, 09 Říjen 2009 14:04

Obojí. Je v něm radost nad spásou i nářek nad ztracenými. Možná bychom hořkost neměli chápat tolik negativně. Vždyť hořkost sama o sobě není záporná. Napomáhá trávení. Takový zdařilý nahořklý žaludeční likér dokáže dělat divy. I tu chuť na sladké nám vrátí. Hořkost sama není zlá, což se vztahuje i na Boží slovo. Prorok Ezechiel když přijal knižní svitek, našel v něm **žalozpěvy, lkání a bédování**

(Ez 2,10)

Byla to hořká slova, a přece mu v ústech chutnala sladce. Dávala totiž naději. Ta hořká slova umožňovala pojmenovat bědný stav, v němž se nacházel Boží lid. Sladkými slovy to nešlo. Teprve ta hořkost pomáhala Ezechielovi i Janovi jednat a burcovat. Měla totiž moc lidi zasáhnout a napravit.

Co říci na závěr? Přijímejme Boží slovo. Syťme se jím. Užívejme ho vnitřně v každém dni, nikoliv jen vnějšně při obřadech. A přijímejme Boží slovo se vším všudy. Někdy bude hořké, jindy sladké. Pokaždé však bude ukazovat k životu podle Boží vůle. Amen.

Ezechiel 2,6-3,4 680; 422; 446; 685 *Lukáš 4,4*

Kázání při ekumenickém modlitebním shromáždění v pondělí 5.1.2009.